

Evangelisasie

J I DE WET

1. *Inleiding*

1.1 Daar word hedendaags baie gepraat oor evangelisasie en veral oor die noodsaaklikheid daarvan. Tog is daar 'n opvallende vaagheid in al hierdie gepraat. Dit is juis besonder opvallend dat hoe hoër daar oor die noodsaaklikheid daarvan opgegee word, hoe vaer is die inhoud van dié term. 'n Mens kry onwillekeurig die indruk dat daar mense is wat bloedig ernstig onder die indruk verkeer dat evangelisasie iets is wat eintlik half verwaarloos word terwyl dit noodsaaklik is dat evangelisasie met groot dringendheid aangepak en deurgevoer behoort te word. As 'n mens só na hierdie geesdriftiges luister, kom mens onder die indruk van een-of-ander groot versuim.

1.2 Uit die gepraat oor evangelisasie word 'n mens ook bewus daarvan dat daar ongelukkig mense is wat oor evangelisasie praat, terwyl hulleself nie weet wat hulle daarmee bedoel nie. Waar mense nog weet wat hulle daarmee bedoel, word dit ook duidelik dat daar in werklikheid 'n groot verskeidenheid van opvattings is oor wat evangelisasie nou eintlik is.

1.3 Die vraag wie die kerk nou eintlik in die oog het met sy evangelisasie-aksie word ewe eens wyd uiteenlopend beantwoord. Vir dié huidige wil dit in elk geval voorkom asof daar oor die objek van die evangelisasie ook geen eenstemmigheid bestaan nie.

1.4 Daar heers ook 'n babelse spraakverwarring oor die wyse waarop die kerk eintlik behoort te evangeliseer. Dit is eintlik vanselfsprekend, want die tegniek wat toegepas word, hang feitlik heeltemal van die begrip van wese, objek en doel van die evangelisasie af.

1.5 Ook oor die doel van evangelisasie is daar geen eenstemmigheid nie.

1.6 Sonder om enigsins te probeer voorgee dat daar sommer goedsmoeds 'n laaste woord oor die evangelisasie gesê kan word, is ons tog van mening dat 'n poging om 'n klein bietjie orde in die chaos te skep, nooit oorbodig sal wees nie. Dit lyk in elk geval of elke poging om iets oor evangelisasie te sê altyd ook die moontlikheid inhou dat die bont mengelmoes van opvattings net met nog een vermeerder kan word. Dit is egter nie die bedoeling van wat hier volg nie. Wat hier volg, wil 'n beskeie poging wees om 'n bybels-verantwoorde en prakties-buikbare samevatting te gee van wese, objek, metode en doel van die evangelisasie. Die verwagting bestaan egter glad nie dat daar onmiddellik 'n wêreldwye instemming met die uitgangspunte

en gesigspunte wat hier gestel word, sal wees nie. Inteendeel omdat hierin duidelik standpunt ingeneem word teenoor bepaalde beskouings, word weerstand eerder as instemming verwag.

2. *Wat is evangelisasie nou eintlik?*

2.1 Saaklik beteken die woord om mense wat nie met die evangelie van God se verlossing in Jesus Christus bekend is nie, daarmee bekend en vertrouwd te maak. Dit beteken om die evangelie aan sulke mense te bring. In die Grieks van die Nuwe Testament kom die woord evangeliseer dan ook voor as 'n sinoniem van kersessein wat ook beteken om die evangelie te proklameer aan hulle wat dit nie ken nie.

2.2 Hiermee gee die Nuwe Testament self in breë trekke 'n aanduiding van wat evangelisasie eintlik is, naamlik 'n oorbring van die evangelie aan die mense wat dit nie ken nie. Hieroor bestaan daar ook nie juis verskil van mening nie. Die verskil van mening kom by die teologiese interpretasie en praktiese toepassing van hierdie bybelse saak. Die verskille word natuurlik moontlik omdat die bybel slegs die hoofsaak stel.

2.3 Dit is byvoorbeeld opmerklik dat die bybel nie onderskei in besondere tipes van ongelof en ongelowiges nie. Gevolglik word daar ook nie 'n aanduiding gegee of besondere aspekte van die evangelie in sommige gevalle meer geaksentueer moet word as ander aspekte in ander gevalle nie. Daar word ook nie in die bybel ten opsigte van doelstelling van die evangelisasie gedifferensieer nie. Die gewone bybelse sin van die evangelisasie is dat mense tot geloof in Christus moet kom.

2.4 Wanneer daar egter begin word met die teologiese interpretasie en toepassing in die praktyk dan loop die weë uit mekaar. Gevolglik is dit eintlik onmoontlik om 'n finale beskouing oor die evangelisasie te gee sonder dat daar vooraf eers oorsigtelik-skematies van die gegewens van die geskiedenis kennis geneem is. In die geskiedenis leer ons die verskillende interpretasies en toepassings van die evangelisasie in die kerke ken.

3. *Die lesse van die geskiedenis*

3.1 Die term "evangelisasie"

3.1.1 Eers van die begin van die 19e eeu af word die term evangelisasie in teologiese geskifte gebruik as aanduiding van 'n kerklike taak in onderskeiding van ander kerklike take. Dit beteken nou nie dat daar nie voor die tyd evangelisasie bedryf is nie. Presies die teen-

oorgestelde is waar. Die kerk was eintlik altyd besig met evangelisasie. Die kerk was mos eintlik altyd besig om die evangelie aan mense wat dit nie ken nie, te bring. Dit is egter eintlik eers van die begin van die 19e eeu wat daar in alle erns begin is met die teologiese nadenke oor dié saak wat in die kerk feitlik sonder enige sistematiese refleksie daaroor, bedryf is. Die rede hiervoor is klaarblyklik dat daar in die negentiende eeu op grond van allerlei redes 'n nuwe besef van die noodsaaklikheid van evangelisasie ontwaak het. Hierdie nuwe besef het met hom 'n behoefte aan teologiese refleksie en sistemativering van gegewens en werksaamhede wat verstrooid en ongeordend in die kerk voorhande was, meegebring.

3.1.2 Van meet af is evangelisasie in hierdie nuwe teologiese nadenke, in lyn met die bybelse gebruik van die woord, as 'n *kersteningswerksaamheid* van die kerk gesien en gewaardeer. Die groot teologiese rubriek waaronder dit dan ook behandel word, is naamlik die *sending*. Hieronder word dit dan gewoonlik ook aangedui as 'n selfstandige kerklike taak naas en in onderskeiding van die heidensending, Jodesending en inwendige sending. Naas hierdie drie take wat elk op 'n eie terrein verrig is, is evangelisasie gesien as 'n vierde kerklike taak met 'n eie werksterrein wat nie in die ander drie opgeneem kan word nie.

3.1.3 Oor wat die presiese aard van hierdie vierde taak en die omvang van sy arbeidsveld is, loop die menings breed uiteen. Sonder om elke opvatting hieroor breedvoerig te bespreek kan 'n mens die gedagtes oor die aard en arbeidsveld van die evangelisasie min of meer in drie hoofgroepe saamvat. Hoë verskillend hierdie drie hoofgroepe van gedagtes ookal innerlik mag wees, het hulle tog een gedagte wat gemeenskaplike besit is naamlik dat evangelisasie 'n sorg is wat aan die *eie volksgenote* bestee moet word. Hierdie sorg word dan as –

Emigrantesorg of
Kerkherstel of
Kerkstening van die volkslewe, verstaan.

3.1.3.1 As *Emigrantesorg* het die evangelisasie 'n dubbele funksie vervul teneinde toe te sien dat volks-en kerkgenote wat hulle in die nuwe wêreld (Amerika en Afrika) gaan vestig het, kerklik versorg word. Die dubbele funksie was veral fondsinsameling en die voorsiening van predikante (Dié predikant vir Suid-Afrikaners in Europa is 'n moderne weergawe van hierdie soort evangelisasie). Op hierdie manier is al die kerklike denominasies van Europa en Engeland oor geplant na die nuwe wêreld. Die *betekenisvolle* van hierdie aksie was die gedagte dat die evangelie *aan elke mens in sy eie taal* verkondig moet word.

3.1.3.2 Evangelisasie as *kerkherstel* het hom veral beywer vir fond-sinsameling ter wille van hulp aan gemeentes wat te swak geword het om te bly bestaan as gevolg van ontkerstening of verstedeliking. In hierdie opsig het so 'n organisasie soos die Gustav Adolph Verein in Duitsland en Holland voortreflike werk gedoen. 'n Ander faset van hierdie evangelisasie was die sogenaamde *stadssending* wat verstedelike plattelanders en ander stedelinge wat die band met die kerk verloor het, weer die pad na die kerk wou help terugvind. Uiteraard is hierdie evangelisasie-aksie baie sterk na binne gekeer. Tog is die betekenisvolle aksent wat hier gelê word dit: 'n kerk wat ver-swak het en besig is om te verval, kan baie moeilik 'n lewenskrachtige en oortuigende getuie vir Christus wees.

3.1.3.3 Byna vanselfsprekend is die wydste verbrede opvatting dat evangelisasie eintlik *kerstening van die volkslewe* is. Maar omdat dit die meeste voorkom, kom binne hierdie hoofgroep ook die meeste aksentverskille en variasies voor. Tog kan 'n mens ook hier twee hoofgedagterigtings onderskei te wete:

3.1.3.3.1 Die gedagterigting wat van oordeel is *dat die alledaagse lewe van die volk gekersten moet word*. Die gedagte is dat die kultuur, politiek, ekonomie, pers, gesinslewe edm ongeag of alle volksgenote gelowiges is of nie, op 'n vaste christelike grondslag geplaas moet word. Vroeër jare het hierdie mense hulle beywer vir teaters waarin opvoerings wat die christelike deug in die middelpunt stel, gehou word. Van jonger datum is die christelike rolprent. Verla die sekulêre pers is van vroeg af al as uiters sedebederwend beskou. Kerkblaai en aksies vir die goeie boek as teenvoeter vir die sedebederwende invloed van die pers, vind dan ook hulle oorsprong in hierdie kringe. Ook jeugleiersaksies, toe swembaddens en stil roomysklok-kies op Sondae, is produkte van hierdie evangelisasie-beskouing en -aksie.

Juis hierdie evangelisasie-beskouing vertoon 'n baie sterk begrip vir die feit dat die evangelie ook 'n *onmiskerbare betekenis vir die alledaagse lewe het*.

3.1.3.3.2 *Die meer persoonlik -gerigte kerstening van mense*. Hierdie evangelisasie-aksie gaan uit van die standpunt dat selfs belydende lidmate van die kerk se geloof nog altyd veel te wense oorlaat en daarom altyd vir verbetering vatbaar is. Deur evangelisasie moet die lidmate se geloof intenser gemaak word en hoe intenser hulle geloof word, hoe duideliker sal dit blyk uit *hulle lewensverbetering*.

Hierdie soort evangelisasie is gesien as *gemeente-opbou*. In 'n onderskeiding van kerkherstel be-oog hierdie evangelisasie 'n meer toegespitste toerusting van die lidmate van bestaande gemeentes tot so 'n peil dat elke lidmaat 'n toegewyde christen en so uiteindelik 'n sendeling in die wêreld kan wees.

Op hierdie punt is die onderskeid tussen *pastoraat en evangelisasie* nie meer heeltemal duidelik nie. En baie dinge wat vroeër onder hierdie kategorie-evangelisasie verrig is, word vandag *doodgewoon as besondere pastorale versorging beoefen soos bv. drankmisbruik, gesins- en huweliksprobleme, buite-egtelikheid edm. Belydende lidmate* wat in sonde val, soms selfs ergerlike sondes, kan nie sondermeer as heidene of semiheidene beskou word nie. Hulle kan wel as swakke broeders wat besondere kerklike versorging nodig het, die nodige pastorale hulp kry.

In hierdie kringe is die *herlewingsdienste en opwekkingsbyeenkomste* baie gewild. En gewoonlik is die "sukses" van sulke byeenkomste verhoog deur die optrede van een of ander gevierde buitelandse evangelis wat in 'n vreemde taal praat. Hierdie opwekkings neem ook gewoonlik die vorm van kort intensiewe veldtogte aan. Dit duur 'n week of twee en dan is dit weer verby. Baie dikwels, maar gelukkig nie altyd nie, word hierdie veldtogte gekenmerk deur geweldige opswepery en allerlei besondere en eienaardige ervarings en getuïenisse. (Daar is ook getuïenis daarvan dat die sektes soms groter winste van sulke veldtogte behaal as die kerke wat dit van stapel stuur.)

By al die gevare wat aan sommige van hierdie veldtogte verbonde is, is daar tog ook een besondere saak wat as 'n positiewe bate aangestip moet word. Die feit is naamlik dat *geloof ook 'n saak is van persoonlike beslissing, verantwoordelike lewe en volharding in die geloof.*

'n *Ander variasie* van die meer persoonlik-gerigte-aksies is dié wat taamlik sterk op die standpunt staan dat 'n mens nie op 'n honger maag kan glo nie. Hierdie aksies het dan ook gewoonlik hand-aan-hand gegaan met die inwendige sending. Inwendige sending is die eienaardige naam wat vroeër gebruik is vir die barmhartighedsdiens wat deesdae vry algemeen kerklike diakonaat genoem word. Die inwendige sending het hom veral beywer vir goeie kos en goeie behuising. Hieruit het tehuse vir verweesde en verwaarloosde kinders, jong mans en meisies edm ontstaan. Hierdie armversorging is eintlik gedoen as wegspringplek vir evangelisasie. Bekend is in hierdie verband die gevalle van kinders in sulke inrigtings wie se kos van hulle weerhou is as hulle nie bekeer genoeg is nie.

Die stelling dat 'n mens nie op 'n honger maag kan glo nie, is natuurlik nie waar nie. Tog is dit waar dat iemand wat totaal onbewoë staan teenoor die lewenslot van diegene wat hy wil evangeliseer, se goeie trou só betwyfel kan word dat sy werk daardeur kan skipbreuk lei. Daar kom 'n valse motief in die spel as barmhartigheid bewys word met die doel om mense daarmee te bekeer, of om hulle die vrymoedigheid te ontnem om vir die kerk en die geloof te kan „nee" sê.

Die *positiewe moment* wat hierin onderken moet word, is dat die evangeliseerder se *integriteit bo verdenking moet staan*.

'n *Ander variasie* van die meer persoonlik gerigte aksies, is dié van die sogenaamde onverbonde evangeliste. Hulle is gewoonlik mense wat hulle op een-of-ander geheime roeping of besondere begaafdheid beroep. Vir hulle laat die georganiseerde kerk heeltemal te min ruimte vir hulle inisiatief, geesdrif en begaafdheid. Veral die belydenisgebondenheid en orde van die kerk versmoor hulle. Toegegee moet word dat hierdie mense gewoonlik groepsuggestie meesterlik kan hanteer, maar aan die anderkant ook eintlik nooit kan sê watter uitwerking hulle optrede sal hê nie.

Afgesien van die gevare aan hierdie aksies verbode illustreer hierdie mense dat *evangelisasie met hart en siel gedoen moet word*. Dit hoef egter nie tot onverbondenheid te lei nie.

4. Die betekenis van die bybelse en historiese gegewens

Aan die hand van vyf vrae kan dié betekenis die beste aangedui word. Hierdie vrae is: Wat is evangelisasie? Wie moet evangeliseer? Wie moet ge-evangeliseer word? Hoe moet ge-evangeliseer word? Waarom moet ge-evangeliseer word?

Uiteraard kan hierdie vrae nie breedvoerig hier beantwoord word nie. Hier kan slegs hooftrekke aangestip word.

4.1 Wat is evangelisasie?

4.1.1 *Evangelisasie is 'n kerkwerk* waardeur die gelowige lidmate van die kerk die eie volksgenote wat nog nooit geglo het of nie meer glo nie in aanraking bring met die evangelie van Jesus Christus. In hierdie sin is evangelisasie 'n integrale deel van die kerk se *kersteningsbedrywigheid*. Dit verskil van heiden- en Jodesending net in dié opsig dat die evangelisasie net op 'n ander afgebakende werksterrein verrig word naamlik binne die verband van dié volk wie se taal en kultuur die lidmate van kerk deel. Hierdie opvatting tipeer die kerk as 'n *volkskerk* wat verantwoordelik gehou word vir dié volk wie se taal hy praat.

Aangesien die kerk so 'n evangelisasietaak naas sy sendingtaak het, lyk dit vrugbaar vir die teologiese besinning oor die kerk se kersteningsaktiwiteit *om evangelisasie en sending as tegniese terme ter aanduiding* van hierdie twee saamhangende take van die kerk te gebruik.

4.1.2 Evangelisasie is 'n lewenswerk van die kerk. Miskien is dit selfs beter om te sê dat evangelisasie 'n lewenswyse of lewensuiting van die kerk is. Dit wil sê dat 'n kerk wat lewende kerk is nie anders kan as om evangeliserend besig te wees met die volk wie se taal die kerk praat nie. *Dit is só omdat die opdrag om die eie volksgenote te ker-*

sten sondermeer ingesluit is in die opdrag om aan alle mense die evangelie van Jesus Christus te verkondig. Hierdie opdrag maak evangelisasie elke dag noodsaaklik solank daar nog ongelowige volksgenote is. Sulkes sal daar seker tot by die wederkoms nog wees. Daarom is evangelisasie 'n voortdurende taak.

4.1.3 Hierdie visie op evangelisasie sluit die opwekkingsdienste en sporadiese evangelisasieveldtogte beslis uit. Dit sluit evangelisasie op grond van een of ander besef van nood beslis uit. Dit laat alleen ruimte vir evangelisasie as 'n normale, elke-dagse besigwees om die evangelie te bedien aan mense wat nie glo nie, *in gehoorsaamheid aan God se opdrag.* Hierdie soort evangelisasie is minder skouspelagtig as die kort, mens wil byna sê verwoede, evangelisasiestormlope, maar dit is meer bybels-verantwoord en op die lang duur baie meer betekenisvol.

4.2 Wie moet evangeliseer?

4.2.1 Die gemeente van Christus het die opdrag om die evangelie van Christus uit te dra aan alle mense. Daarom staan alle gelowiges, of hulle ampsdraers is of nie, onder hierdie opdrag. Nou is dit 'n feit dat die blote bestaan van 'n gemeente, die nakoming van die diens van God en die alledaagse lewe van die gelowiges 'n nie te onderskatte getuienis lewer. Maar dit alleen, naamlik hierdie min of meer indirekte evangelisasie, is nie genoeg nie. Daar moet ook direk uitgegaan word met die evangelie na die wat nie glo nie. Dit spreek van self dat so 'n uitgaande gemeente die ongelowiges in die alledaagse werklikheid op baie meer omvattende en permanente wyse in aanraking met die evangelie kan bring as wat 'n enkele evangelis dit ooit kan doen.

4.2.2 Dit spreek egter vanself dat 'n siek of gebrekklike gemeente noot hierin kan slaag nie. Dit is dan ook die grootste struikelblok op die weg van die evangelisasie dat die gemeentede nie opgewasse is vir hulle taak nie of hulleself nie as opgewasse beskou nie, en dikwels selfs nie eens besef dat hulle so 'n taak het nie.

'n Gemeente ontvang sy toerusting om aktief en doelbewus aan evangelisasiewerk te kan deelneem uit grondige kategese, verantwoordende mens- en lewensgerigte prediking en pastoraat wat werklike, kerklike begeleiding van die lidmate is. Hierdie toerusting maak nie van elke lidmaat 'n lekeprediker nie (Lekeprediking is gevaarlik – dit stig sektes). Dit stel egter wel die lidmate instaat om christelik te lewe en om te sê *wat* hulle glo en *waarom* hulle glo. Só word die gemeente instaat gestel om met 'n gelowige woord en daad die ongelowige tegemoet te tree. Dit is immers 'n lewende, gelowige gemeente wat 'n eerste linie draer van die evangelie is.

4.2.3 'n Ander baie belangrike saak waarop gelet moet word, is die kwessie van die integriteit van die evangeliseerder. Die opregtheid en goeie trou van die evangeliseerder kan nie sukses waarborg nie. Die gebrek daaraan kan egter tot mislukking lei. Die hedendaagse toets vir die goeie trou van die kerk is die vraag of die kerk empaties betrokke is by die mense in hulle aardse nood en stryd. Dit is nie genoeg dat die kerk sê dat hy belangstel in die mense nie. Die kerk moet ook daadwerklik belangstelling toon. In hierdie verband het die kerk se diakonaat nuwe betekenis gekry – maar dan nie net in die vorm van stoflike hulpverlening nie, maar ook in die vorm van werklike simpatieke ondersteuning. Dit geld die gemeente en elke lidmaat in die besonder. 'n Mens wat net vroom praat maar nie ook werklik simpatiek aan ander goed doen nie, se bona fides staan onder 'n verdenking wat baie maklik oorgaan in wantroue. En nou is dit ongelukkig só dat buitestaanders die kerk se goeie trou aan die aard en omvang van sy barmhartigheidsdiens meet. Daarom moet die gemeente van die Here, om 'n evangeliserende gemeente te kan wees, 'n goedtoegeruste en 'n barmhartigheidsplegende gemeente wees. Die bekwaamheid en die goeie trou mag nie ontbreek nie.

4.2.4 By hierdie visie op evangelisasie as 'n werklike kerkwerk van die lewende gemeente van die Here, is die figuur van die evangelis as opgeleide, geordende ampsdraer egter nie uitgesluit nie. Wat wel uitgesluit is, is die sogenaamde evangelis wat op grond van een of ander vermeende, verborge roeping en charisma as plaasvervanger van die evangeliserende gemeente of as kerklik-onverbonde vryskut-evangelis wil optree. Hierdie laasgenoemde soort evangeliste werk uiteindelik antikerklik terwyl die opgeleide, geordende evangelis eintlik niks anders is of doen as om op verantwoordelike wyse die gemeente se evangelisasie meer doelgerig te maak en fyner af te rond nie. So werk die evangelis en die gemeente nie teen mekaar nie, maar na mekaar toe, nie plaasvervangend vir mekaar nie, maar mekaar werklik aanvullend.

4.3 Wie moet ge-evangeliseere word?

4.3.1 Dit is duidelik dat evangelisasie in die sin waarin dit hier gestel is, dié eie volksgenote wat *nie meer glo nie of nog nooit geglo het nie tot* objek het.

4.3.2 Dit is nodig om daarop te wys dat daar onderskei moet word tussen die swakke broeders en dié wat nie glo nie. Die swakke broeders, hoe swak ookal, is nog steeds voorwerp van besondere pastoraat en nie evangelisasie-objekte nie. Hierdie swakke broeders, al is hulle ook die prooi van ernstige sonde, is nog geen buitekerlikes in die sin ongelowiges nie, want hulle wil nog nie die geloof in

Christus aflê of die verband met die kerk formeel verbreek nie. So-lank sulke mense nog nie self deur woord of daad finaal met hulle belydenis gebreek het nie of nog nie afgesny is van die kerk nie, kan hulle nog nie as ongelowiges bestempel word nie en moet hulle eenvoudig onder die cura specialis bearbei word. Die getalle van hierdie kerklos mense wat Afrikaans praat is redelik groot. Dit kan die gevolg van ontoereikende pastoraat wees. Dit kan ook die gevolg van ander faktore wees. Nietemin, as die binnekerklike versorging van hierdie breë randkerklikheid nie ernstig aangepak word nie, sal daar binne afsienbare tyd 'n baie groter evangelisasieveld vir die Afrikaanse kerke lê en wag. Die swakke broeders is nog nie evangelisasie-objek nie, maar kan dit baie maklik word.

4.3.3 Dit kan as stelreël geld dat mense wat alreeds belydenis van geloof moes afgelê het en dit nog nie gedoen het nie (katkisanter uitgesluit) en mense wat *weer belydenis moet aflê* om toegang tot die kerklike voorregte verkry, vir die kerk as evangelisasie-objekte moet geld. In die lig hiervan moet die sektes ook as evangelisasie-terrein geld.

4.4 Hoe moet ge-evangeliseer word?

4.4.1 Die Skrif en die geskiedenis bied nie veel in die rigting van 'n evangelisasie-tegniek nie. In die geskiedenis vind 'n mens eintlik oorheersend dié gedagte dat enkelinge die vermoë of die kuns om te kan evangeliseer as 'n besondere gawe ontvang het. Daarom is daar geen noemenswaardige navorsing oor 'n bruikbare evangelisasietegniek gedoen nie. Die gedagte was eenvoudig dat iemand dit het of nie het nie. Daarom is daar soms teen groot koste beroemde buitelandse evangeliste vir korter of langer tydperke ingevoer. Die beskouing dat die evangelisasiekuns bloot net 'n charisma is, is ons insiens taamlik naïef en ook nie houdbaar nie.

4.4.2 Die vraag na 'n evangelisasie-tegniek is in die geval van die lidmate minder akuut as in die geval van 'n geordende evangelis. *By die lidmate is dit immers meer 'n geval van 'n gelowige voor-leef van hulle geloof as van opsetlike konfrontasie-in-gesprek wat per se die werkswyse van die evangelis moet wees.*

Vir die opleiding van 'n evangelis is dit noodsaaklik dat hy baie grondig onderlê moet word in die hedendaagse gevorderde gesprekstegnieke en kommunikasie-kuns, sodat hy *met* die moderne mens kan kommunikeer. Hierby is 'n *grondige teologiese* skoling ewe onmisbaar sodat hy in staat kan wees tot die kommunikasie *van* die evangelie van Christus aan die mense van sy tyd.

4.4.3 Hierdie kuns is 'n aanleerbare kuns eerder as 'n bloot aangebore kuns. Daarom is dit noodsaaklik dat die kerk soos wat hy

sendelinge oplei, ook evangeliste moet oplei. Die taamlik wydverbreide opvatting dat 'n opgeleide evangelis maar net so 'n halfwas teoloog hoef te wees wat hoofsaaklik tog maar afhanklik is van een of ander onomskrewe charisma is ook vir goed verby. In ons moeilike samelewing moet die evangelis, om die gemeente se breë basiese werk te kan toespits en afrond, niks minder as 'n werklike vakspesialis wat die kennis en die kuns van evangelisasie volledig bemeester het, wees nie.

4.4.4 Dit is tyd dat die kerk hom grondig rekenskap gee van die feit dat lukraak evangelisasie net nie goed genoeg is as die kerk sy *blywende opdrag wil uitvoer* nie.

4.5 Waarom moet ge-evangeliseer word?

Uit wat hierbo gesê is, is dit duidelik dat die eerste grond vir volgehoue evangelisasie God se opdrag daartoe is. Alle ander gronde wat aangedui kan word is ons insiens afgeleide, sekondêre gronde wat eers oorweeg kan word as die primêre saak nagekom is. Die hoofsaak van alles is dat God wil dat die kerk sy Woord aan alle mense moet bedien ter wille van die saligmakende geloof in Jesus Christus. Dit behoort vir die kerk die alles oorheersende dryfveer vir hierdie werk te wees, *want juis hiervoor* en nie allerlei ander redes nie, is kerk Kerk in die wêreld en vir die wêreld.